

DOSSIER
INSTITUTS

cinema.omnium.cat

FESTIVAL ÒMNIUM DE CINEMA 2026

PROPOSTA PEDAGÒGICA

Organitza:

FEDERACIÓ LLULL

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

LA CASA DEL CINE

Què és el Festival Òmnium de Cinema?

El Festival Òmnium de Cinema és un programa anual que reconeix i impulsa les millors produccions audiovisuals en català, i ofereix al públic l'oportunitat de descobrir i gaudir del millor cinema en català de l'any, connectant creadors i espectadors i promovent la seva difusió tant en l'àmbit local com internacional mitjançant la comunicació d'Òmnium i diverses finestres d'exhibició presencials i digitals. Continuem reivindicant el cinema com a fet social i el plaer de la projecció col·lectiva. El Festival Òmnium de Cinema és l'únic festival que arriba simultàniament a 90 sales d'arreu dels Països Catalans gràcies a la col·laboració amb la Federació Llull i també en línia a les plataformes Filmin i 3Cat.

Els últims 4 anys ha passat de 3.000 a 6.000 espectadors i de 55 a 130 projeccions. I no para de créixer! Això sense oblidar el Programa Internacional, que viatja fins a Ciutat de Mèxic, Bogotá i París, entre moltes altres, gràcies als casals catalans a l'estranger. El Festival Òmnium de Cinema programa 10 obres de gèneres i sensibilitats molt diverses creades entre el 2024 i el 2025. I volem compartir una selecció especial amb les escoles i instituts dels Països Catalans.

Ens comprometem amb la inclusió perquè volem que el cinema arribi a tothom, per això els curtsmetratges estan subtitulats per a persones amb sordesa (subtítols SPS).

Sessió per a instituts

Aquesta selecció de curtmétratges, de ficció i documental, ha estat pensada directament per als alumnes de dotze a divuit anys (de forma orientativa), on trobaran històries que, directament o indirectament, connecten amb el seu imaginari emocional. Cada un presenta històries diferents, però totes demanen pensament, reflexió i complicitat. Algun dels curtmétratges pot tractar temes especialment sensibles i tabús. Recomanem que el professorat estudiï amb previsió com encarar el visionament.

Aconsellem que sempre que sigui possible, els visionaments de cinema es facin a les sales de cinema. És allà on es reuneixen les condicions necessàries per experimentar tots els detalls i sensacions d'aquest art. Com que no sempre és possible, teniu a la vostra disposició un enllaç de visionament en línia amb la sessió de curtmétratges de la proposta pedagògica per veure'ls a la mateixa escola o institut.

Esperem que aquesta proposta pedagògica serveixi no només per obrir debats dins l'aula, sinó també per generar espais de conversa, escolta i pensament compartit a través del cinema.

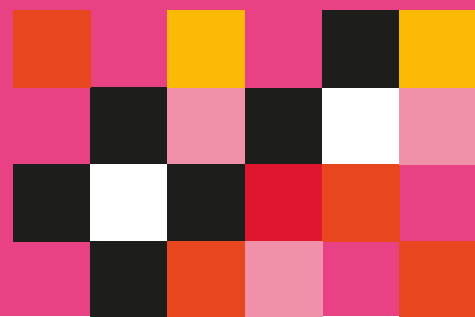
Curtmetratges de la proposta pedagògica del Festival Òmnium de Cinema per a instituts

Total: 45 min

- 1. Lluna de Sal (16'24")**
- 2. El jardí del diable (19'12")**
- 3. Còlera (9'51")**

Si vols veure els curtmétratges de la proposta pedagògica del Festival Òmnium de Cinema per a instituts, cal que sol·licitis l'accés a l'enllaç de visionament omplint aquest formulari que t'acredita com a responsable del centre educatiu.

Formulari d'inscripció

1. LLUNA DE SAL

Ficció

Direcció

Mariona Martínez

Any

2024

Durada

16'24"

SINOPSI

La Gala i la Lluna, amigues inseparables i unides per la passió per l'atletisme, veuen com aquest any les separen de grup per primera vegada. Mentre la Lluna, que té diversitat funcional intel·lectual, continua al seu ritme, la Gala s'endinsa en un nou entorn que li desperta curiositat i inseguretats. Entre la lleialtat a la seva amiga i el desig de créixer, haurà d'aprendre a trobar el seu propi camí.

TEMES

Adolescència i creixement, amistat i lleialtat, dinàmiques de grup, diversitat funcional intel·lectual, autisme, desig i descobriment del cos, vergonya i mirada externa, identitat i pertinença.

Algunes propostes per desenvolupar a classe

Abans de la projecció

- Quan entres en un grup nou (classe, equip, colla), què creieu que canvia? Què pot fer por? Què pot fer il·lusió?
- Pressió social i vergonya. Quines situacions us fan sentir vergonya davant dels altres? D'on ve, la vergonya: d'un mateix o de la mirada dels altres?
- Diversitat funcional i convivència real. Què vol dir "diversitat funcional intel·lectual"? Què és l'autisme?
- Quina diferència hi ha entre incloure i integrar algú en un grup?
- Quan comencem a créixer, durant l'adolescència, canvien les converses sobre el cos, el desig, el sexe. Quins "codis" apareixen als grups? Qui els marca?

Després de la projecció

- De què creieu que parla realment el curt? És sobretot una història d'amistat? De creixement? D'encaixar en un grup? De desig? O de totes a la vegada?
- Què creieu que li passa a la Gala quan la "pugen de grup"? Què guanya i què perd?
- Quan heu notat per primer cop que la Gala comença a mirar-se a si mateixa des de fora (pensant en "què diran" o "com quedo")? Us ha passat mai?
- Què creieu que li fa vergonya exactament a la Gala: la Lluna, el grup, o la por de perdre el lloc que està intentant guanyar?
- Hi ha escenes on la Lluna no entén (o no segueix) els codis del grup. Com reacciona el grup? I com reacciona la Gala? Què ens diu això del capacitisme (encara que sigui subtil)?
- Quan parlem de "capacitisme", com el definiríeu amb paraules vostres? El veieu al curt? En quins moments és més subtil?
- Creieu que la vergonya fa que siguem més "nosaltres" o menys?
- Heu viscut situacions en què algú "no encaixa" i el grup el mira diferent? Què fa que un grup sigui acollidor o sigui excloent, encara que sigui amb gestos petits?
- Les converses sobre depilació, nòvios, sexe... com les heu llegit: curiositat real, pressió per estar a l'altura, necessitat de pertànyer, o una manera de marcar qui té poder?
- El so crea una atmosfera a vegades inquietant i que s'enganxa a fenòmens naturals (respiració, aigua, vent, xiuxiuejos...). Què us ha fet sentir el disseny sonor? Angoixa, tensió, pressió, intimitat?
- Si haguéssiu de posar paraules al final: què creieu que aprèn la Gala (o què perd) durant aquesta història?

Recursos complementaris

- **Las Niñas (2020)** – Pilar Palomero

Ambientada a Saragossa a inicis dels 90, segueix la Celia, una nena d'11-12 anys que estudia en una escola religiosa i que comença a entrar en l'adolescència quan s'obre a nous referents, amistats i curiositats (cos, desig, llibertat), en un entorn on "el que toca" està molt marcat. És un recurs molt útil per parlar de com els codis socials no sempre s'expliquen, però s'imposen: què es pot dir, què es pot mostrar, què s'ha d'amagar, i com la mirada de companyes/família/institució modela la identitat i la vergonya. Permet comparar com l'adolescència es converteix en un territori de normes implícites i com això afecta la pertinença al grup i les relacions d'amistat.

- **Tomboy (2011)** – Céline Sciamma

La pel·lícula segueix la Laure, una nena de 10 anys que, en traslladar-se a un nou barri durant l'estiu, es presenta als altres infants com a noi (Mickaël) i és llegida socialment com a tal. A partir d'aquí, la història mostra com la identitat i l'expressió de gènere es construeixen en relació amb la mirada del grup: què s'espera de tu, què pots "ser" sense conseqüències, i com canvia el tracte segons el gènere que els altres t'assignen. El film aborda de manera directa el moment en què el secret és descobert i apareix la pressió familiar i social perquè la Laure "torni" al rol assignat, amb vergonya, por al rebuig i risc d'humiliació pública. És un recurs molt útil per treballar identitat, normes de gènere, control del cos i violència social (de vegades subtil) contra qui no encaixa.

- **Girlhood (Bande de filles) (2014)** – Céline Sciamma

Retrat d'una adolescent que entra en un grup de noies i, a partir d'aquí, viu com el grup pot ser alhora refugi, identitat compartida i espai de jerarquies i pressions. La pel·lícula permet treballar dinàmiques de grup entre noies: rols, lideratges, imitació, protecció, humiliació subtil i el pes de "seguir el ritme" per no quedar fora. És especialment útil per parlar del desig d'encaixar i de com aquesta necessitat pot fer-te actuar contra els teus vincles més propers.

2. EL JARDÍ DEL DIABLE

Ficció

Direcció

Pol Rebaque

Any

2025

Durada

19'12"

SINOPSI

A la pista de ball, dos antics amants es retroben. Una revelació desperta ferides latents i, a mesura que avança la nit, els límits entre el passat i el present es difuminen com fotografies analògiques.

TEMES

Serofòbia i estigma del VIH, desig i vulnerabilitat, comunicació i confiança, consentiment i límits, salut sexual i afectiva, memòria i idealització, identitat LGTBIQ+.

Algunes propostes per desenvolupar a classe

Abans de la projecció

- Què vol dir estigma? Com funciona (en silenci, amb bromes, amb “mites”)?
- Què és la serofòbia?
- Quina diferència hi ha entre informació i prejudici quan parlem de sexualitat i salut?
- Per què a vegades costa tant parlar de sexe i salut sexual amb naturalitat, fins i tot amb algú que t'agrada o amb qui tens història?

Després de la projecció

- Què creieu que vol dir el títol *El jardí del diable* dins la pel·lícula: parla d'un lloc, d'una idea, d'una por, d'un estigma?
- Què canvia exactament entre els dos personatges quan apareix la confessió: canvia el desig, canvia la confiança, o canvia la manera de mirar l'altre?
- Quines frases (o silencis) et semblen més reveladores de serofòbia? És explícita o subtil?
- Què creus que pesa més en la reacció: la por “real” al risc o les idees apreses (rumors, educació, porno, comentaris, mitjans)?
- Quines diferències hi ha entre por i rebuig? Com les distingim en una conversa així?
- Quina responsabilitat té cadascú en una situació així: qui revela, qui escolta, i el sistema (educació sexual, informació accessible, referents)?
- El curt barreja present i passat, i utilitza les fotografies com a memòria: per què creieu que han fet aquesta aposta?
- Parlar de VIH acostuma a activar “relats antics” (por, culpa, càstig). Com es nota això culturalment encara avui?
- Què t'agradaria que aprenguéss un grup d'institut després de veure'l: una informació concreta, una actitud, o una manera de cuidar-se i cuidar?

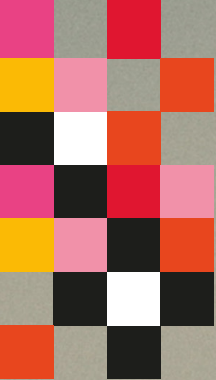
Recursos complementaris

- **Estiu 1993 (2017)** – Carla Simón

Una nena de sis anys, la Frida, ha d'adaptar-se a una nova vida quan se'n va a viure amb els tiets després d'una pèrdua familiar molt gran. La pel·lícula observa, amb molta delicadesa, com una criatura entén el dol, l'afecte i el sentit de “casa” quan tot canvia. Per parlar de família no “ideal”, vincles de cura, silencis, i com una experiència marcada per l'estigma del VIH pot travessar una família sense que sempre se'n parli obertament.

- **120 BPM (2017)** – Robin Campillo

A principis dels 90, un grup d'activistes d'ACT UP-París lluita perquè la crisi de la sida i les morts deixin de ser invisibles. La pel·lícula combina assemblees, acció política, ràbia i comunitat, i també la dimensió íntima de l'amor i la por. És ideal per abordar estigma, política pública, responsabilitats institucionals, i per situar el VIH com a camp de batalla social (no només mèdic).

3. CÒLERA

Ficció

Direcció

Jose Luis Lázaro

Any

2025

Durada

9'51"

SINOPSI

Després de passar el matí a la platja, un descuit deixa a Guillem i Nico fora del cotxe, sense claus, mòbil ni roba. El que sembla un simple contratemps pren un gir fosc quan, en demanar ajuda a un desconegut, una pregunta desencadena una trobada tan inesperada com brutal: «Sou *mariques*?»

TEMES

Homofòbia i delictes d'odi, violència LGTBI-fòbica, masculinitats i poder, llenguatge i violència, espai públic i seguretat, responsabilitat col·lectiva, transmissió cultural de l'odi, por i autocensura, drets i institucions.

Algunes propostes per desenvolupar a classe

Abans de la projecció

- Quina diferència hi ha entre un insult i un discurs d'odi? Quan una paraula es converteix en violència?
- Per què creieu que a vegades la gent amaga qui és (o com estima) en espais públics?
- Com es construeix l'homofòbia: neix de l'experiència personal o s'aprèn (família, amics, xarxes, política, humor, porno, futbol...)?
- Què vol dir "masculinitat" en el dia a dia?

Després de la projecció

- Quan la víctima intenta evitar el conflicte, què està fent realment: negociar? Protegir-se? Guanyar temps? Com ho veieu?
- El final amb el nen: què obre sobre la transmissió de la violència? Què vol dir "aprendre" homofòbia a casa o al carrer?
- Quines responsabilitats tenen les institucions (escola, policia, mitjans, política) perquè això no sigui "normal"? I quines eines tenim com a ciutadans?
- Quina diferència hi ha entre "opinions" i discursos que deshumanitzen o justifiquen violència? On hauríem de posar la línia?
- Per què creieu que l'agressor necessita que l'altre "confessi" o s'etiqueti? Què hi ha darrere d'aquesta obsessió (control, por, domini, humiliació)?
- Sovint entenem el racisme, el masclisme o el capacitisme com a sistemes. I l'homofòbia? També funciona així? On la veieu en el dia a dia? (família, amics, humor, xarxes, esport, política)
- Què fa que moltes víctimes "abaixin el cap" o intentin agradar/apaivagar en situacions així? És covardia o és supervivència?
- Què és ser testimoni d'una agressió (present o digital)? Quines decisions pots prendre com a testimoni que no siguin heroisme ni posar-te en risc, però sí útils?
- Què canvia quan hi ha càmera o mòbil (gravacions, stories, comentaris)? Ajuda a denunciar o pot ser una altra forma de violència?
- Com afecta la violència o l'amenaça a la identitat: pots començar a autocensurar-te (com et vesteixes, com mires, com parles, amb qui vas)? Ho heu vist en entorns reals?

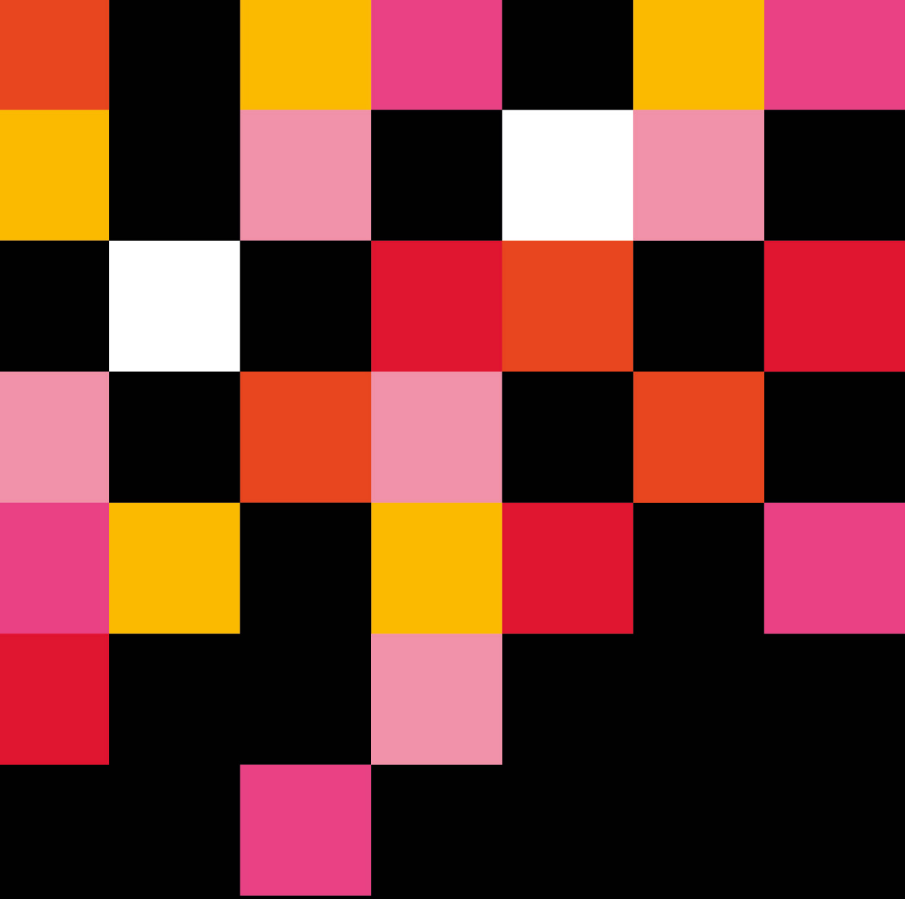
Recursos complementaris

- **Close (2022)** – Lukas Dhont

Dos adolescents molt units veuen com la pressió de l'entorn, els comentaris i la mirada dels altres comencen a transformar el seu vincle. La pel·lícula és útil per parlar de com la norma (què "s'espera" d'un noi) pot convertir la tendresa en vergonya, i de com el grup pot fer violència sense cops: amb burles, rumors i silencis. Ajuda a treballar la idea que el dany social no sempre és explícit, però pot ser devastador.

- **120 BPM (2017)** – Robin Campillo

Retrat del col·lectiu ACT UP a París durant la crisi de la sida: com s'organitzen, com pressionen institucions, com comuniquen, i què costa sostenir una lluita quan el dolor és a dins. És un recurs potent per debatre sobre responsabilitat política, estigmatització, i la diferència entre "tolerar" i garantir drets reals. No és amable, però és molt clar per entendre com els drets s'han conquerit.

FESTIVAL ÒMNIUM

DE CINEMA 2026

Organitza:

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

